

DÜŞ DÜ GÜN KİM KER BE LÂ YE GÖZ LE Rİ SEH
HER MU HAR REM CEM O LUB AN DA GÜ RÜ Hİ

LÂ HÜ SEYN KÂ İ NÂ TA LER ZE DÜŞ DÜ
Â SI KAN ÂH Ü FER YÂ EY LE YÂ DER

DE Dİ LER HEP VÂ HÜ SEYN VÂ HÜ SEYN
LER KA MU SU YÂ HÜ SEYN YÂ HÜ SEYN

AK Dİ OL DEM KER BE LÂ DEŞ TİN DE TÛ FÂ
SEV KE TÂ BU VAK' A DAN KAN AŞ LA MAK HEN

Nİ BE LÂ AL Kİ ZİL KAN İÇ RE KAL Dİ
GÂ Mİ DİR KER BE LA DA OL DU GER DER

RUH LE Rİ HAM RÂ HÜ SEYN RÂ HÜ SEYN
DAN MA Dİ GÂ LÂ HÜ SEYN HÜ SEYN

Düşdü gün kim Kербелâ'ya gözleri sehlâ Hüseyin
Kâinata larze düşdü dediler hep vâ Hüseyin
Akde ol dem Kербелâ destinde tûfân-ı belâ
Al kışıl kan işre kaldı ruhleri hamrâ Hüseyin
Her Muharrem cem olub anda gürûh-i âşikan
Ah ü feryâd eyleyüb derler kamûsu yâ Hüseyin
Gekdiler tîf-i cefâyı düdmân-ı Hayder'e
Sâd olub bu vak'adan hep zümre-i âdâ Hüseyin
Mâtem-i Âl-i Abâ'şın geydi mü'minler siyeh
Âşikan kanlar dokub çâğurdılar veylâ Hüseyin
Serket'â bu vak'adan kan ağlamak hengâmıdır
Kербелâ'da oldu sergerdân kad-î bâlâ Hüseyin